

« zurück blättern vor »

KLINGA subst. f., ab 1823; ‘Schneide von Hieb- und Stichwaffen; auch übertr.’ – ‘ostrze broni siecznej, szabli, miecza; także przen.’: 1823 G 262, SJAM *Wiész, jako dzielnie brzeszczotami sieką [...] Brzeszczot, głównia szabli, klinga.* o (1839–1841) 1978 Rzewuski 64 *oba do szabel się wzięli [...] od pierwszego zakładu klinga pana Tryzny pękła, tak silnie po niej uderzył książę.* o (†1846) o.J. Was.E.Poezje 2, DOR *W ich [zmartych królów] zbutwiałej prawicy rdzewieje klinga szablicy.* o (†1856) 1858 Koźm.Pam.I 97, DOR *Porwał się nasz Herkules do pałaza i już kilku dobrze naznaczył, gdy klinga od szabli z rękojeści w powietrze wyleciała.* o (1910) 1950 Żer.Sułk. 115, DOR *Wydobywa z ukrycia sztylet cienki, w kształcie krzyża, starożytny, z klingą falistą.* o 1947 Meis.Wilk 151, DOR *Za lasem ukazuje się szeroka stalowa klinga Wisły.* – (SŁA), SWIL, SW, LSP, DOR sowie TROI. o **Etym:** nhd. *Klinge* subst. f., ‘Schneide bei Waffen und Werkzeugen’, GRI. o **Konk:** *brzeszczot* subst. m., bel. seit 1558, SPXVI, zuerst geb. TR; *ostrze* subst. n., bel. seit 1572, L, zuerst geb. CN; *żelazce* subst. n., bel. seit 1621, L, zuerst geb. CN. ❖ In unserem Erstbeleg wird der poetische Archaismus *brzeszczot* durch *głównia* und *klinga* erklärt, was darauf hinweist, daß es sich um ein bereits integriertes Wort handelt. Dies schließt die Möglichkeit, daß *klinga* bereits vor 1822 zum dichterischen Wortschatz gehörte, nicht aus. Unsere Belege erlauben keine Entscheidung, ob es sich um eine literarische Entlehnung der Romantik bzw. Vorromantik oder um einen zunächst technischen Terminus handelt.

« zurück blättern vor »